

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 17/8404

uitspraak van de meervoudige kamer van 29 januari 2018 in de zaak tussen

(gemachtigde: mr. J.M.M. Verstrepen),

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, daaronder tevens verstaan diens
rechtsvoorgangers, verweerder,
(gemachtigde: mr. R.P.G. van Bel).

Procesverloop

Bij besluit van 23 maart 2017 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het opheffen van het inreisverbod afgewezen.

Eiser heeft tegen dit besluit op 18 april 2017 beroep ingesteld. Bij brieven van 17 mei 2017 heeft eiser gronden van beroep ingediend. Bij brieven van 16 augustus, 22 september en 29 september 2017 heeft deze gronden aangevuld.

Verweerder heeft op 6 oktober 2017 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2017. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eerste procedure asiel

2. Op 15 augustus 2000 heeft eiser een aanvraag gedaan tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ter onderbouwing van die aanvraag heeft eiser, samengevat weergegeven het volgende aangevoerd. Eiser is Abdolahad Hakimi Samet, geboren op 2 april 1956 en in het bezit van de Afghaanse nationaliteit en van afkomst Tadjiek. Van januari 1983 tot 1995 heeft eiser gewerkt bij de Afghaanse KhADimat-e Atal'at Dowlati (KhAD), later de Wazarat-e Amani-at-e Dowlati (WAD) geheten. Eiser was in die periode tevens lid van de Democratische Volkspartij Afghanistan (DPVA). Hij werkte bij een opleidingsinstituut, genaamd Markaza Amniare Dowlati. Zijn werkzaamheden waren louter

AWB 17/8404

blad 2

administratief van aard. Zo maakte eiser opleidingsplannen voor cursisten. Ook maakte hij rapporten van het salaris van cursisten en medewerkers en controleerde hij wie aan- en afwezig was. Op het moment dat er in 1992 een einde kwam aan het communistische bewind bekleedde eiser de rang van kolonel. Nadien, onder het bewind van de Mujaheddin, is eiser in dienst gebleven van de Staatsveiligheidsdienst. Toen eiser niet langer kon samenwerken met de Mujaheddin ging hij werken bij een wisselkantoor. Nadat vervolgens in 1996 de machtsovername door de Taliban had plaatsgevonden, leefde eiser grotendeels ondergedoken, omdat hij als Tadjiek de Taliban onwelgevallig was. Op 15 mei 1997 vond een inval plaats in de echtelijke woning, alwaar op dat moment alleen de echtgenote van eiser aanwezig was. Volgens haar moet het een inval van de Taliban dan wel de Mujaheddin zijn geweest. De indringers vroegen waar eiser was. Toen de echtgenote van eiser op die vraag geen antwoord kon geven, werd zij geslagen en bedreigd. Naar aanleiding van deze gebeurtenis besloot eiser Kabul te verlaten en naar het huis van zijn tante in Qolbahar te gaan. Toen in 1999 in de buurt daarvan strijd werd gevoerd tussen de Taliban en Massoud vertrok eiser met zijn gezin naar Taleqan. Nadat eiser ter ore was gekomen dat de Taliban een aanval planden op Taleqan, heeft hij op 16 juli 2000 samen met zijn gezin Afghanistan uit voorzorg verlaten.

3. Bij besluit van 16 maart 2004 is de asielaanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw)(oud), vanwege de toepasselijkheid van artikel 1(F) onder a en b, van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft hierbij geloof gehecht aan de verklaringen van eiser dat hij van januari/februari 1983 tot 1995 in dienst is geweest van de KhAD/WAD, uiteindelijk in de rang van kolonel. Uitgaande van die verklaringen en met verwijzing naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 over de rol en het functioneren van de KhAD en de WAD heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is dat eiser, gezien diens loopbaan, geen weet heeft gehad van het algemeen bekende misdadige karakter van de KhAD/WAD. Hierbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser in het aanvullend gehoor van 22 mei 2003 heeft verklaard dat hij weet heeft gehad van het feit dat de KhAD/WAD misdrijven beging toen eiser voor deze organisatie(s) werkzaam was. Eiser wist dat de KhAD/WAD mensen opspoorde(n) en strafte(n). Voorts wist eiser volgens verweerder dat mensen bij deze organisatie(s) werden gemarteld en gefolterd. Verweerder heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat ervan uit moet worden gegaan dat eiser als officier werkzaam is geweest in de macabere afdelingen van de KhAD/WAD en aldus persoonlijk betrokken is geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen.
4. Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van 16 maart 2004. Eiser stelt dat hij zich persoonlijk nimmer schuldig heeft gemaakt aan of verantwoordelijkheid heeft gedragen voor het plegen van mensenrechtenschendingen. Evenmin heeft hij mensenrechtenschendingen gefaciliteerd, zelfs niet onbewust. Zijn taak binnen de KhAD/WAD is beperkt gebleven tot het werk bij het opleidingscentrum. Zijn bevorderingen heeft eiser niet te danken aan de omstandigheden als omschreven in het ambtsbericht van 29 februari 2000. Het valt niet uit te sluiten dat de afdeling waar eiser werkzaam is geweest, was uitgezonderd van het bij de KhAD/WAD te doen gebruikelijke roulatiesysteem. Volgens eiser is het aldus onjuist om louter op basis van het ambtsbericht te concluderen dat hij betrokken is geweest bij mensenrechtenschendingen. Hij voelde zich destijds aangetrokken tot de beginselen en doelstellingen van de DVPA-regering. Hij ging ervan uit dat de mensenrechten gerespecteerd werden. Achteraf heeft hij moeten constateren dat de steun en sympathie van de Afghaanse bevolking voor de communistische regeringen veel minder groot was dan hij destijds in de tachtiger jaren had ingeschat. Hij heeft de communistische ideologie aangehangen op grond

AWB 17/8404

blad 3

van zijn opvoeding, opleiding en vorming. Naar de mening van eiser kan hem dit niet worden aangerekend.

5. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, van 7 juli 2005 (AWB 04/1325 en ECLI:NL:RBROE:2005:569), is het tegen dit besluit door eiser ingestelde beroep ongegrond verklaard. Voor de beoordeling van de vraag of het standpunt van verweerder, dat in het geval van eiser sprake is van een vooronderstelling van 'personal and knowing participation' gelet op de conclusies uit het ambtsbericht van 29 februari 2000, rechtens juist is, verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 30 november 2004 (JV 2005/49 en ECLI:NL:RVS:2004:AR7346). Hierin heeft de Afdeling – kort gezegd – overwogen dat de onderliggende stukken de inhoud van het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de veiligheidsdiensten in Afghanistan kunnen dragen. De rechtbank is gelet op deze uitspraak van oordeel dat verweerder zich, gezien de inhoud van dit ambtsbericht en de verklaringen van eiser over zijn loopbaan binnen de KhAD/WAD, uiteindelijk in de rang van luitenant-kolonel, terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van 'knowing and personal participation'. In de door eiser in beroep aangevoerde gronden heeft verweerder geen reden hoeven vinden om aan de juistheid van de totstandkoming en de inhoud van het ambtsbericht te twijfelen. De informatie van de Italiaanse onderzoeksjournalist A. Giustozzi levert blijkens de uitspraak van de Afdeling van 30 november 2004 niet een dergelijk aanknopingspunt. Ook de stelling van eiser dat voor de KhAD/WAD tevens een verkorte officiersopleiding bestond, zodat niet juist is dat alle rekruten aan mensenrechtenschendingen moeten hebben deelgenomen, levert naar het oordeel van de rechtbank geen aanknopingspunt voor twijfel. Zij verwijst daarbij naar de uitspraak van de Afdeling van 17 januari 2005 (ECLI:NL:RVS:2005:AS4085). Voorts is de rechtbank in haar uitspraak van 7 juli 2005 van oordeel dat niet aannemelijk is dat eiser te vrezen heeft voor een verboden behandeling in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

6. De Afdeling heeft het hoger beroep van eiser bij uitspraak van 30 augustus 2005 (zaaknummer 200506687/1) ongegrond verklaard en de uitspraak van de rechtbank van 7 juli 2005 bevestigd.

7. De echtgenote van eiser [REDACTED] en hun gezamenlijke kinderen, zijn bij besluit van verweerder van 7 februari 2011 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 (oud), met ingang van 10 oktober 2004, geldig tot 10 oktober 2007. De echtgenote en de kinderen van eiser zijn inmiddels genaturaliseerd tot Nederlanders.

Tweede procedure asiel (opvolgende aanvraag)

8. Eiser heeft op 27 februari 2009 opnieuw een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Eiser heeft bij zijn opvolgende aanvraag aangegeven dat er diverse personen zijn waarmee hij bij de KhAD/WAD heeft samengewerkt en dat zij, in tegenstelling tot hem, wel in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning. Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen bij besluit van 17 juli 2011. Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld. Bij tussenuitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, van 8 mei 2012, heeft de rechtbank verweerder in de gelegenheid gesteld om eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel alsnog van een deugdelijke motivering te voorzien. Verder heeft de rechtbank in haar tussenuitspraak geoordeeld dat eiser zijn beroep op artikel 3 van het EVRM

AWB 17/8404

blad 4

niet heeft onderbouwd en reeds daarom geen sprake is van een nieuw feit of een nieuwe omstandigheid. De gestelde medische problematiek van eiser doet daaraan niet af nu niet blijkt dat bij terugkeer een medische noodsituatie zal ontstaan.

9. Op 14 juni 2012 heeft verweerder een aanvullend besluit genomen. Bij (eind)uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, van 8 augustus 2012 (AWB 11/22735 en ECLI:NL:RBROE:2012:4328) is het door eiser ingestelde beroep gegrond verklaard, omdat verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende heeft ingespannen om het beroep op het gelijkheidsbeginsel inhoudelijk te toetsen. De rechtbank heeft het besluit van 17 juni 2011, aangevuld bij besluit van 14 juni 2012, vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit op de aanvraag dient te nemen met inachtneming van wat in de uitspraak is overwogen.

10. Tegen beide uitspraken hebben eiser en de vreemdeling hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van 26 november 2013 zaaknummer 201208680/1/V2 en ECLI:NL:RVS:2013:2216) heeft de Afdeling het hoger beroep van eiser ongegrond en het hoger beroep van verweerder gegrond verklaard. Naar het oordeel van de Afdeling kunnen de lijsten met daarin gegevens van personen die – naar eiser stelt – met hem hebben samengewerkt bij de KhAD/WAD, niet worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, reeds omdat niet kan worden beoordeeld of eiser die informatie in de eerdere procedure naar voren had kunnen brengen, omdat er niet uit kan worden afgeleid wanneer de gestelde vergunningverlening heeft plaatsgevonden. De lijst met namen waarbij tevens het jaar staat vermeld waarin aan de desbetreffende vreemdelingen een verblijfsvergunning asiel zou zijn verleend, bevat evenmin nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, omdat in die gevallen de gestelde vergunningverlening voorafgaand aan het eerdere besluit heeft plaatsgevonden en de vreemdeling geen in rechte te honoreren verklaring heeft gegeven waarom hij die informatie niet reeds in de eerder procedure naar voren had kunnen en derhalve had behoren te brengen. Nu de door de vreemdeling overgelegde lijsten, waarmee hij zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft willen onderbouwen, niet kunnen worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte de totstandkoming en de motivering van het besluit van 17 juni 2011, aangevuld bij besluit van 14 juni 2012, getoetst.

Derde procedure (afwijzing aanvraag reguliere verblijfsvergunning en oplegging inreisverbod)

11. Op 20 augustus 2014 heeft eiser een aanvraag gedaan tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'gezinsleven of 8 EVRM'. Bij beschikking in primo van 4 december 2014 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Hierbij is tevens ambtshalve tegen eiser een (zwaar) inreisverbod uitgevaardigd voor de duur van tien jaar. Eiser heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt en de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Eiser heeft in bezwaar – voor zover voor de onderhavige procedure van belang – aangevoerd dat verweerder ten onrechte artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag blijft tegenwerpen, omdat er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde en verweerder nader onderzoek had moeten doen naar het ambtsbericht uit 2000 inzake de KhAD/WAD. Ook heeft eiser gesteld dat verweerder rekening had moeten houden met zijn bijzondere situatie, waarbij hij er met een beroep op artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) op heeft gewezen dat verweerder heeft toegezegd rekening te houden met het feit dat door het voortschrijden van de tijd persoonlijke kwesties

AWB 17/8404

blad 5

nijpender, schrijnender en uitermate schrijnend kunnen zijn geworden en dat op die manier moet worden gekeken naar de individuele zaak.

12. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 juli 2015 (AWB 15/2007 en ECLI:NL:RBOBR:2015:4189) is het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter volgt reeds uit de toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag dat sprake is van een werkelijke en ernstige bedreiging van de openbare orde (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 september 2014, ECLI:NL:RVS:2014:3525). Voor zover eiser heeft gesteld dat het tijdsverloop van op dat moment ruim veertien jaren sinds de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, maakt dat die tegenwerping thans niet meer onverkort mag worden gehandhaafd, overweegt de voorzieningenrechter dat geen rechtsregel gebiedt dat, naarmate de tijd is verstreken sinds het tijdstip waarop artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is geacht, hogere eisen aan de motivering van een inreisverbod moeten worden gesteld. De voorzieningenrechter wijst erop dat met de uitspraak van de Afdeling van 26 november 2013 in beginsel in rechte vaststaat dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is. De voorzieningenrechter is van oordeel dat eiser geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd. Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat het besluit van 4 december 2014 in strijd is met artikel 3 en 8 van het EVRM. Eiser wordt evenmin gevolgd in zijn stelling dat hem geen effectief rechtsmiddel is geboden.
13. Verweerder heeft op 7 augustus 2015 een beschikking op bezwaar genomen. Verweerder heeft daarbij het inreisverbod voor de duur van tien jaar gehandhaafd. Eiser heeft op 3 september 2015 beroep ingesteld tegen het inreisverbod. Tevens heeft hij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Eiser heeft aangevoerd dat zijn klacht bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) met kenmerk 1137/14 over de wijze waarop verweerder invulling geeft aan de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan Afghaanse onderdanen die werkzaam waren voor de Afghaanse veiligheidsdienst KhAD, nog steeds in behandeling is en dat verweerder nog steeds niet de door hem verstrekte informatie over zijn positie heeft nagetrokken bij de Afghaanse regering, terwijl dat wel mogelijk was. Eiser wijst er verder op dat in de Canadese rechtspraak de knowing-and-participationtest niet meer wordt gevolgd, omdat deze niet meer voldoet aan een voldoende individuele toets. Eiser begrijpt niet waarom verweerder deze lijn niet volgt. Hij wijst erop dat onderscheid is gemaakt in behandeling van KhAD-medewerkers, waarbij verweerder de ene medewerker wel bescherming verleende en de andere niet. Voorts is eiser van mening dat verweerder op grond van onjuiste afwegingen een inreisverbod heeft opgelegd. Volgens eiser is geen rekening gehouden met zijn vijftienjarig verblijf in Nederland en met zijn gezin. Daarnaast meent eiser dat er geen enkel signaal is dat hij het belang van de Nederlandse staat zal schenden.
14. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Middelburg, van 9 juni 2016, is het door eiser ingestelde beroep ongegrond verklaard (AWB 15/16319). De rechtbank oordeelt – kort gezegd – dat uit de uitspraak van de Afdeling van 16 juni 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2008) volgt dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Daarbij heeft de Afdeling geoordeeld dat de dreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om aan te veronderstellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, naar zijn aard blijvend actueel is. Met de uitspraak van 26 november 2013 is in rechte komen vast te staan dat op eiser artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. De rechtbank gaat daarom uit van de

AWB 17/8404

blad 6

juistheid van die toepassing. Aan een beoordeling van het beroep van eiser voor zover dat ziet op herbeoordeling van het tegenwerpen van artikel 1(F) komt de rechtbank in dit kader niet toe. Het gaat hierbij om het volgens eiser ten onrechte nalaten van verificatie van door hem verstrekte informatie bij de Afghaanse regering en het beroep op de Canadese praktijk wat betreft de knowing-and-participationtest. De door eiser in verband met een beroep op het gelijkheidsbeginsel overgelegde lijsten heeft de Afdeling bij haar uitspraak van 26 november 2013 betrokken. Naar het oordeel van de rechtbank staat het eiser vrij om deze gronden andermaal in een asielpcedure naar voren te brengen. Verder is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het bestreden besluit geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt. Zij verwijst daarbij naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 juli 2015. Naar het oordeel van de rechtbank was verweerder bevoegd om een inreisverbod voor de duur van tien jaar op te leggen. Uit de door eiser in beroep overgelegde medische informatie van 2 oktober 2015 van GGZ Breburg volgt, dat het beroep op de kinderen van eiser voor de zorg van eisers echtgenote een behoorlijke impact zal hebben op de kwaliteit van hun leven. Naar het oordeel van de rechtbank kan deze informatie niet afdoen aan de overweging van de voorzieningenrechter op dit punt omdat hieruit niet blijkt dat het onmogelijk is dat deze kinderen steun bieden. Ook de omstandigheid dat eiser ruim vijftien jaar in Nederland heeft verbleven sinds artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is geacht, brengt niet mee dat de afweging van verweerder anders zou moeten uitvallen. De rechtbank wijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 18 september 2014 (ECLI:NL:RVS:2914:3525). Eiser heeft tegen deze uitspraak geen in hoger beroep ingediend.

15. Bij uitspraak van 24 juni 2016 heeft de voorzieningenrechter het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen, omdat op het beroep is beslist (AWB 15/16320).

De huidige procedure: verzoek opheffing inreisverbod

16. Aan het besluit tot afwijzing van de aanvraag om opheffing van het inreisverbod heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser Nederland na de oplegging van het inreisverbod op 4 december 2014, niet heeft verlaten. Daarbij heeft verweerder overwogen dat slechts in drie situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden die een opheffing van het inreisverbod rechtvaardigen: familie en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM, verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 EVRM en toepasselijkheid van artikel 3.105b of 3.105e van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Verweerder heeft overwogen dat van bijzondere feiten en omstandigheden als bedoeld in paragraaf A4/3.6 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) geen sprake is, omdat gesteld noch gebleken zou zijn dat sinds het opleggen van het inreisverbod de situatie van eiser wat betreft de feiten en omstandigheden zou zijn gewijzigd.

Standpunt van eiser

17. Zoals ook door de gemachtigde van eiser ter zitting is bevestigd, zijn er vier argumenten waarom eiser meent dat het zware inreisverbod dient te worden opgeheven. In de eerste plaats is eiser van mening dat het ambtsbericht van 29 februari 2000 onvoldoende basis biedt om te concluderen dat artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing is. Daarnaast stelt eiser dat de toetsing door verweerder als zodanig ondeugdelijk is, omdat verweerder de knowing-and-participationtest niet of onjuist toepast. Tenslotte is het inreisverbod volgens eiser in strijd met zowel artikel 3 EVRM als met artikel 8 EVRM.

AWB 17/8404

blad 7

18. Ter onderbouwing van zijn stelling dat het ambtsbericht van 29 februari 2000 onvoldoende basis biedt om te concluderen dat artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is, verwijst eiser naar het onderzoek en de rapporten van tekstanalist dr.ir. E.A.C. Brouwer dat bij het verzoek tot opheffing van het inreisverbod werd overgelegd. Volgens eiser blijkt uit de rapporten van Brouwer onder meer dat veel ex-KhAD en ex-WAD werknemers kennelijk functies hadden waarin geen sprake was van betrokkenheid bij misdaden tegen de menselijkheid. Volgens Brouwer is een individuele beoordeling van een ex-KhAD of ex-WAD werknemer nodig om te bepalen of deze met enig recht beschuldigd kan worden van persoonlijke (mede)verantwoordelijkheid voor misdaden tegen de menselijkheid. Eiser acht aanvullend onderzoek van belang. Geen andere EU-lidstaat past dit ambtsbericht toe.
19. Volgens eiser heeft verweerder in het verleden zeer waarschijnlijk onjuiste informatie vanuit de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) over de Ezokolazaak in Canada aan de Tweede Kamer gemeld. De in Nederland toegepaste knowing-and-participationtest zoals die in Ezokola werd toegepast en in Nederland is overgenomen, voldoet niet en is door het Supreme Court in Canada bij uitspraak van 19 juni 2013 onder oplegging van een nieuwe test vernietigd. Inmiddels wordt in Canada conform die nieuwe test gewerkt en blijkt dit in Nederland niet te gebeuren, althans wordt in oudere zaken geen herstel toegepast. Deze rechtbank, zittingsplaats Middelburg, heeft in de uitspraak van 9 juni 2016 het arrest uit Canada onbesproken gelaten, dit onder de overweging dat eiser die grond andermaal in een nieuwe asielaanvraag aan de orde kan stellen. Deze visie is volgens eiser contra legem, omdat ingeval een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd een asielzoeker bij een herhaalde aanvraag geen belang heeft bij een toetsing van zijn beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag. Hij dient eerst het zware inreisverbod van tafel te krijgen. Eiser is niet tegen de uitspraak van 9 juni 2016 in hoger beroep gegaan.
20. Eiser stelt dat het arrest van het HvJ EU van 31 januari 2017 (ECLI:EU:C:2017:71) van belang is, mede in het licht van voornoemde Ezokolazaak. De combinatie van deze bronnen leert volgens eiser dat veel sterker ingezet moet worden op de te individualiseren betrokkenheid bij artikel "1(F)-feiten", waarbij een veroordeling niet altijd voldoende behoeft te zijn.
21. Wat betreft artikel 8 EVRM betoogt eiser dat het gezinsleven van eiser als vader en grootvader en de zorg voor zijn ernstig zieke vrouw nog altijd plaatsvindt. De informatie die bij het verzoek tot opheffing is overgelegd, wijst volgens eiser op die actuele situatie.
- Standpunt verweerder
22. Ter onderbouwing van zijn standpunt verwijst verweerder naar A4/2.5.2 Vc en A4/3.5 Vc. Eiser is nooit uit Nederland vertrokken terwijl hij wel die verplichting had. Niet gebleken is dus dat eiser sinds zijn vertrek uit Nederland na het inreisverbod een ononderbroken periode van ten minste de helft van de duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. Slechts in zeer uitzonderlijke situaties kan worden gesproken van bijzondere feiten en omstandigheden die een opheffing van het inreisverbod rechtvaardigen, wanneer sprake is van schending van artikel 3 dan wel artikel 8 EVRM, dan wel wanneer sprake is van de situaties als bedoeld in artikel 3.105b of artikel 3.105e Vb. Van bijzondere feiten en omstandigheden als bedoeld in paragraaf A4/3.6 Vc is volgens verweerder geen sprake.

AWB 17/8404

blad 8

23. In zijn verweerschrift van 6 oktober 2017 stelt verweerder dat de bronnen van het deelambtsbericht van 29 februari 2000 in verschillende uitspraken door de Afdeling zijn beoordeeld en in orde zijn bevonden en dat het deelambtsbericht daarom geldt als een deskundigenbericht, behoudens concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid ervan. Verweerder meent dat de door Brouwer in zijn rapporten geplaatste kritische kanttekeningen niet als concrete aanknopingspunten kunnen worden aangemerkt op grond waarvan moet worden getwijfeld aan de juistheid dan wel volledigheid van het deelambtsbericht. Ter onderbouwing hiervan verwijst verweerder naar een brief van de minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2017 en naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, 4 juli 2017 (AWB 17/308, ECLI:NL:RBDHA:2017:12437). Verweerder stelt dat de weerlegging door Brouwer van de bronnen van het ambtsbericht veelal bestaat uit beredeneerde aannames, omdat hij (Brouwer) zijn weerlegging niet heeft kunnen relateren aan de vertrouwelijke bronnen.

24. Wat betreft de verwijzing naar de Canadese praktijk ten aanzien van de knowing-and-participation-test en het arrest Ezokola in dezen, stelt verweerder dat ook dit onvoldoende concrete aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het deelambtsbericht. Ook is Nederland volgens verweerder niet gehouden om voornoemde Canadese praktijk te volgen.

25. Verweerder stelt op grond hiervan dat een toereikende individuele toets heeft plaatsgevonden, omdat het individuele relaas van eiser op juiste gronden aan de hand van het deelambtsbericht is gekwalificeerd.

De beoordeling van de beroepsgronden

De rechtbank gaat in het navolgende, voor zover relevant, in op hetgeen eiser heeft aangevoerd.

26. De gemachtigde van eiser bevestigt dat Brouwer niet deskundig wat betreft de situatie in Afghanistan en de KhAD/WAD. Brouwer is wel deskundig en ervaren op het gebied van tekstanalyse.

27. De rechtbank overweegt dat aan de bevindingen van Brouwer niet de waarde kan worden gehecht die eiser daaraan toekent. Uit het rapport van Brouwer blijkt niet welke onderzoeksmethode(n) hij heeft gebruikt noch welke bronnen hij heeft geraadpleegd. Evenmin heeft Brouwer gesproken met de vertrouwelijke bronnen waarop het ambtsbericht van 29 februari 2000 is gebaseerd.

28. Gelet op vaste rechtspraak van de Afdeling oordeelt de rechtbank dan ook, dat van een motiveringsgebrek wat betreft verweerders oordeel dat het onderzoek en de rapporten van Brouwer geen concrete aanknopingspunten vormen voor twijfel aan de juistheid dan wel volledigheid van het ambtsbericht, geen sprake is. De rechtbank volgt in zoverre dan ook de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 4 juli 2017. Deze beroepsgrond van eiser slaagt dus niet.

29. De rechtbank merkt op dat deze rechtbank, zittingsplaats Middelburg, bij uitspraak van 9 juni 2016 niet op eisers beroep op het arrest Ezokola is ingegaan, omdat eiser dit bij een nieuwe asielaanvraag naar voren zou kunnen brengen. Eiser is tegen deze uitspraak niet in hoger beroep gegaan.

AWB 17/8404

blad 9

30. Wat betreft eisers stelling dat de Nederlandse toets aan artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag onvoldoende is geïndividualiseerd op grond van de naar aanleiding van het arrest *Ezokola herziene* Canadese praktijk, overweegt de rechtbank als volgt. In rechte staat vast dat eiser individueel verantwoordelijk kan worden gehouden voor misdaden tegen de menselijkheid. Dat is gebaseerd op de verklaringen van eiser zelf, dat hij kolonel was bij de KhAD/WAD en dat volgens het ambtsbericht moet worden aangenomen dat iedere (onder)officier die is bevorderd zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Het onderzoek naar de vraag of eiser een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan (gefaciliteerd heeft bij) het plegen van mensenrechtenschending, zoals van belang in de zaak *Ezokola*, was daarmee een gepasseerd station. Eiser heeft ook niet in de vorige procedures, anders dan de vreemdeling in de zaak van advocaat Bogaers waarnaar hij heeft verwezen, aannemelijk gemaakt dat hij tot een significante uitzondering behoort. Ook deze beroepsgrond van eiser faalt derhalve. Daarbij zij ten overvloede nog overwogen dat verder niet gehouden is de Canadese praktijk, voor zover die anders zou zijn dan de Nederlandse, te volgen.
31. Wat betreft bovengenoemd arrest van het HvJ EU van 31 januari 2017 (C-573/14) overweegt de rechtbank dat het HvJ EU oordeelt dat een asielaanvraag kan worden afgewezen als de asielzoeker heeft deelgenomen aan de activiteiten van een terroristisch netwerk, maar dat daarvoor niet is vereist dat de asielzoeker persoonlijk terroristische daden heeft gepleegd dan wel dat hij heeft aangezet tot of heeft deelgenomen aan dergelijke daden. Uit dit arrest kan naar het oordeel van deze rechtbank niet worden afgeleid, dat de toets op grond waarvan verweerder artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing heeft verklaard, onvoldoende is geïndividualiseerd. Dat eiser nimmer strafrechtelijk is vervolgd en/of veroordeeld voor hetgeen hij tijdens zijn periode bij de KhAD/WAD heeft gedaan, betekent niet dat niet kon worden beoordeeld of er ten aanzien van hem ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan. De rechtbank verwijst hiertoe ook naar hetgeen hierboven onder 30 is overwogen. De rechtbank ziet tot slot geen aanleiding om préjudiciële vragen te stellen aan het HvJEU. Voor zover eiser aan dit verzoek ten grondslag heeft gelegd dat de Staat is gedagvaard door het NJCM/PILP omdat de Raad van State heeft geweigerd om préjudiciële vragen te stellen over deze materie, overweegt de rechtbank dat deze vorderingen inmiddels zijn afgewezen door de rechtbank Den Haag bij uitspraak van 18 oktober 2017 (ECLI:RBDHA:2017:11809).
32. Eiser heeft zijn stelling over de schending van artikel 3 EVRM in beroep niet nader onderbouwd. Dit klemt temeer nu in het ambtsbericht van november 2016 staat vermeld dat in de Eligibility Guidelines van de UNHCR onder 'potential risk profiles' geen informatie is opgenomen over personen die zich identificeren met de communistische ideologie (of hiervan verdacht worden). Veel voormalige leden van de DVPA en ex-medewerkers van de voormalige inlichtingendiensten KhAD en WAD werken momenteel voor de Afghaanse overheid. Zij zijn bijvoorbeeld geplaatst als gouverneur in provincies, bekleden hoge posities in het leger, bij de politie of zijn burgemeester. Door oud DVPA-leden zijn verscheidene nieuwe partijen gevormd. Naar het oordeel van de rechtbank zijn er dus geen aanwijzingen dat eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM vanwege het feit dat hij in het verleden officier is geweest bij de KhAD/WAD. De rechtbank wijst voorts op een aantal uitspraken van het EHRM van 12 januari 2016, gedaan in zaken die door Afghanen tegen de Nederlandse Staat zijn aangespannen. In die arresten komt het EHRM tot het oordeel dat uitzetting van de betreffende Afghanen niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. In ieder geval ging het in

AWB 17/8404

10

blad

de zaken met nummers 46856/07 (ECLI:CE:ECHR:2016:0112JUD004685607) en 13442/08 (ECLI:CE:ECHR:2016:0112JUD001344208) ook om vreemdelingen aan wie artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen. Daarbij komt dat de rechtbank ter zitting heeft begrepen dat de klacht die eiser zelf bij het EHRM had lopen, eveneens is afgewezen. Verder kan uit de door eiser ingebrachte stukken niet de conclusie worden getrokken dat de situatie in geheel Afghanistan, dan wel Kabul (waar eiser lange tijd heeft verbleven) in het bijzonder, voor eenieder onveilig is.

33. Bij de uitvaardiging van het inreisverbod bij besluit van 4 december 2014 is reeds getoetst aan artikel 8 EVRM, zoals blijkt uit verweerders beschikking van 4 december 2014 en de beslissing op het daartegen gerichte bezwaarschrift van 7 augustus 2015. Deze rechtbank, zittingsplaats Middelburg heeft dit bij bovengenoemde uitspraak van 9 juni 2016 bevestigd. Vaststaat dat de zieke echtgenote van eiser steun kan krijgen van haar kinderen en van instellingen. Inmiddels krijgt zij die hulp (mantelzorg), zodat in die zin het belang van eiser om hier in Nederland te verblijven zelfs minder zwaar is gaan wegen tegenover het belang van verweerder om vreemdelingen tegen wie 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen geen verblijf hier te lande toe te staan.

34. Eisers stelling dat hij (vanwege tijdsverloop) geen ernstige bedreiging (meer) is voor de openbare orde en dat om die reden artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag ten onrechte op hem van toepassing wordt geacht, is naar oordeel van de rechtbank ongegrond. Bij bovengenoemde uitspraak van de Afdeling van 26 november 2013 is in rechte komen vaststaan dat op eiser artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. Uit bovengenoemde uitspraak van de Afdeling van 18 september 2014 blijkt dat sprake is van een werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde en dat geen rechtsregel gebiedt, dat naarmate meer tijd verstreken is sinds het tijdstip waarop artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is geacht, hogere eisen aan de motivering van het inreisverbod moeten worden gesteld. De rechtbank verwijst daarbij tevens naar de uitspraak van de Afdeling van 16 juni 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2008), waarin onder meer wordt verwezen naar het arrest van het HvJEU van 9 november 2010 in de zaak B. en D. tegen Duitsland (ECLI:EU:C:2010:661). De Afdeling oordeelt – kort gezegd – dat de dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag heeft begaan, naar zijn aard blijvend actueel is.

35. Het beroep is ongegrond. Er is geen aanleiding tot een proceskostenveroordeling.

AWB 17/8404
11

blad

Beslissing

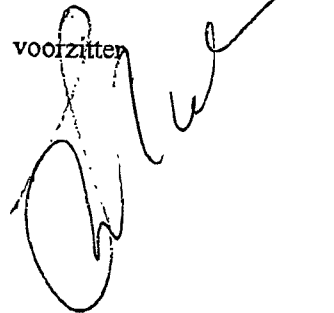
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr.drs. S. van Lokven, voorzitter, mr. M.G.P.A. Burghoorn en mr. G.J.W.M. Kipping, leden, in aanwezigheid van mr. A.A.M. Smulders, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 29 januari 2018.

griffier

voorzitter

Afschrift verzonden aan partijen op:

29 JAN. 2018

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.